

Коли починаю про це думати, з'являється дивне відчуття, щось на кшталт клаустрофобії, що аж ніяк не узгоджується з неозорими краєвидами, які відкриваються із шале. Та гнітить мене не так негода, як купа непроханих спогадів. Коли спинюся бодай на хвилину-другу, в голові починають з'являтися картинки: закоцюблі пальці, які шкребуть утрамбований сніг, відблиск західного сонця на синій шкірі, блиск інею на віях. На щастя, сьогодні не було жодної вільної хвилини. Вже за першу дня, я прибираю передостанню спальню, аж раптом чую гуркіт унизу. Денні репетує щось із кухні, та не можу розібрати слів.

— Що? — перепитую я.

Він знову кричить мені, але цього разу голос звучить чіткіше. Мабуть, підійшов ближче до сходів.

— Я кажу: їжа готова. Суп з пастернаком і трюфелями. Давай-но спускайся вниз.

— Слухаюся, шефе, — жартома кричу у відповідь. Швидко викидаю вміст смітника у ванній у чорну торбу, міняю мішок для сміття і біжу гвинтовими сходами до вестибюля, де мене вітає запах супу і мелодія пісні *Venus in Furs*, що лине з кухні.

Субота — найкращий і водночас найгірший день тижня. Найкращий — бо це день, коли ми готуємо шале до заїзду нових гостей. Ніяких постояльців, приміщення повністю належить мені та Денні. Можна поніжитися в басейні, попаритися в гарячій джакузі на свіжому морозяному повітрі та послухати улюблену музику на тій гучності, що нам заманеться.

Найгірший — бо це день, коли ми готуємо шале до заїзду нових гостей, що означає змінити постіль на дев'ятьох двоспальних ліжках, прибрати дев'ять ванних

кімнат (одинадцять, якщо враховувати вбиральню внизу і душ біля басейну), навести порядок у вісімнадцяти шафках для верхнього одягу і спорядження. А ще вітальня, їдальня, кімната відпочинку, кабінет, майданчик для куріння, де я мушу збирати гидотні недопалки, які курці завжди розкидають довкола замість викинути у смітник. Як добре, що хоча б кухнею займається Денні, хоча в нього свій список справ. Вечір суботи — час ласої вечері. Так би мовити, невеличка вистава для нових постояльців, самі розумієте.

І ось ми сидимо разом за великим столом у їдальні. Я читаю лист, який уранці надіслала Кейт, і кладу ложку супу собі до рота. Солодкуватий і густий, зверху посипаний чимось хрустким. Мабуть, це шматочки пастернаку, підсмажені на трюфельній олії.

— Смакує чудово, — кажу я. Свою роль я знаю, як ніхто. Денні заочує очі, говорячи тим самим: «Звісно, що так». Скромність — це не про Денні, але готує він неперевершено.

— Думаєш, їм сподобається? — запитує він, напрошуючись знову на компліменти, та нічого не вдієш, він — майстер своєї справи і, як будь-яка творча особистість, любить, коли його хвалять.

— Безперечно. Дуже смачно. Страва зігриває, а смак такий... насичений, — я намагаюся збагнути, що саме дає страві цей смак. Денні любить, коли компліменти влучні. — Це як частинка осені в тебе в тарілці. Що ще приготував?

— Амюз буш, — Денні перераховує на пальцях страви. — Потім трюфельний суп. Потім оленяча нога для м'ясоїдів і равіолі з грибами для вегетаріанців. Крем-брюле на десерт і наостанок сир.

Денніне крем-брюле — це шедевр. Заради нього можна і померти. Я на власні очі бачила, як гості в прямому сенсі билися за ще одну порцію.

— Звучить ідеально, — підбадьорюю я.

— Якщо тільки цього разу ненароком не виявиться, що котрийсь із гостей чортів веган, — сумно зауважує Денні. Він досі не відійшов від минулого тижня, коли один із постояльців був не просто веганом, а ще й мав непереносимість глютену. Гадаю, Денні досі не проба-чив цього Кейт.

— Кейт чітко написала, — кажу я, намагаючись його підбадьорити, — один із непереносимістю лактози, один на безглютеновій дієті і три вегетаріанці. Жодних веганів.

— Усе буде інакше, — далі скигнуть Денні. — Один з них точно сидітиме на низьковуглеводній дієті чи виявиться фрукторіаном чи взагалі харчуватиметься самим лише повітрям.

— Якщо останнє, то тебе взагалі ніхто не чіпати-ме, — заспокоюю я. — Тут сила-силенна свіжого повітря.

Тицяю рукою на величезне вікно на південній стіні, з якого видніються вершини та гірські кряжі Альп. Від краєвиду перехоплює дух. І хоча я тепер тут живу, бувають дні, коли не можу намілюватися цією красою. Сьогодні видимість погана, хмари висять низько над землею і сипле сніг. У ясну погоду можна навіть побачити Женевське озеро. Позаду, на північний схід від шале, височіє Ля-Дам-Бланш — найвища гора в долині Сент-Антуан, що затьмарює собою все довкруг.

— Прочитай імена, — просить Денні з набитим ротом. І хоча акцент у нього лондонський, я знаю, що

насправді виріс він у Портсмуті. Не маю певності, чи це часом не частина його образу. Денні — митець, і що більше я дізнаюся про нього, то більше захоплююся особистостями, що поєднуються в ньому. Одна з них — зухвалий і дещо дивакуватий кокні, на якого він перетворюється для гостей. А під час вечірніх посиденьок у Сент-Антуані на власні очі бачила, як за п'ять хвилин з Гая Річі він перевтілюється на яскравого Ру Пола.

Я не надто красномовна. У мене тут своя роль. Гадаю, до певної міри всі ми граємо якусь роль. Саме в цьому і є перевага таких місць, як оце. Коли опиняєшся тут, тобі випадає шанс розпочати все з початку.

— Цього разу я хочу, аби все було як слід, — слова Денні перебивають мої думки. Він додає до супу дрібку перемеленого перцю, куштує і схвально дивиться на мене. — Ще однієї Мадлен я собі дозволити не можу. Кейт здере з мене шкуру.

Кейт — регіональна представниця, яка координує бронювання та логістику всіх шести шале, що належать компанії. Вона полюбляє, коли ми звертаємося до клієнтів на ім'я вже з першого дня. Саме це вирізняє нас з-посеред великих мереж туристичних агенцій. Індивідуальний підхід. Річ лише в тому, що з кожним наступним тижнем це стає дедалі важче і важче. Минулого тижня Денні потоваришував із жінкою на ім'я Мадлен, та коли надійшли анкети зворотного зв'язку, виявилось, що серед гостей нікого на ім'я Мадлен не було. Взагалі не було жінки, чие ім'я бодай на «м» починалося б. Денні досі гадки не має, з ким говорив упродовж тижня.

Веду пальцем по списку, який учора ввечері надіслала Кейт.

— Цього разу корпоративний відпочинок. Технологічна компанія. Зветься «Снуп». Дев'ятеро гостей, кожний в окремому номері. Ева ван ден Берг — співзасновниця. Тофер Сент-Клер-Бріджес — співзасновник. Рік Адеємі — скнара. Елліот Крос — головний зубрило, — Денні пирхає супом, але я не зважаю на нього і читаю далі: — Міранда Хан — Цар Друзів. Ініґо Райдер — бос Тофера. Ані Крессвелл — приборкувачка Еви. Тайгер, Синій Тигр, Еспозіто — сама поміркованість. Карл Фостер — законник, — коли я закінчую читати, Денні плаче від сміху. Суп ненароком потік не туди.

— Так і написано? — запитує він, відкашлюючись. — Скнара? Тигр? Хто ще? Не думав, що в Кейт є почуття гумору. Де справжній список?

— Це і є справжній список, — відповідаю я, намагаючись не сміятися зі скривленого обличчя Денні та повних очей сліз. — На ось серветку.

— Що? Ти наді мною глузуєш? — хапає повітря Денні, потім відкидається на спинку стільця і починає обмахуватися серветкою. — Власне, дивуватися нема чого. Цілком характерно для «Снупу».

— Ти їх знаєш? — дивуюся я, адже Денні не з тих, хто цікавиться новинами світу бізнесу. Чого тільки в нас не влаштовують: закриті вечірки, весілля, ювілеї і, звісно ж, корпоративи. Хто ж відмовиться від безкоштовного відпочинку, якщо компанія платить? Серед клієнтів часто трапляються юридичні фірми, гедж-фонди та компанії зі списку *Fortune 500*. Це вперше Денні знає, яка компанія влаштовує тут корпоратив, а я ні. — Чим вони займаються?

— «Снуп»? — тепер здивовано перепитує Денні. — Ерін, ти що, у печері живеш?

— Звісно, ні, просто нічого про них не чула. Це якась медіакомпанія? — не знаю, чому мені це спало на думку, та, певно, лише в цій галузі може працювати хтось з іменем «Тайгер, Синій Тигр, Еспозіто».

— Це застосунок, — дивиться на мене підозріло Денні. — Ти *справді* нічого про них не чула? Ну «Снуп» — музичний застосунок. За допомогою нього ти можеш стежити за іншими. Якось так.

— Гадки не маю, про що ти...

— «Снуп», — ехидно повторює Денні, немов тепер я миттю здогадаюся, лясну себе по чолю і скажу: «А, «Снуп», точно, як я могла забути!» Він дістає телефон, гортає застосунки і тицяє на віконце, де зображено два ока на яскраво-помаранчевому тлі. Хоча, може, то й не очі, а дві шестерні, та мені важко роздивитися зображення. Екран спалахує яскраво-рожевим, потім тьмяніє, і з'являється надпис кольору фуксії: «Снуп. Реальні люди. Реальний час. Реальний звук». — Можна під'єднатися до свого профілю у «Спотифаї», — гортаючи меню, пояснює Денні, немов, угледівши списки виконавців, я одразу все зрозумію. — І за допомогою застосунка інші користувачі знатимуть, що ти слухаєш.

— Навіщо комусь це знати? — дивуюся я.

— Ти знаєш, що слухають вони, а вони — що ти, — здається, у Денні вже вривається терпець. — Суть у тому, що в реальному житті нікого не цікавить, що ти слухаєш, та щойно приєднуєшся, допитливість бере гору, і тобі кортить дізнатися, що там грає в інших. «Вуаеризм для вух» — так характеризує це «Снуп».

— Виходить, я можу бачити, ну не знаю... Тобто якби в Бейонсе був цей застосунок, я знала б, що вона слухає?